

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΠΑΡΑΤΑ.

'Στὰ ὄπλα! . . . ἡ παράτα ἢ ἔθνικὴ ἀρχίζει,
Νά! νά! καβαλαρία πολλή καὶ πεζικό,
Κάθε γωνιά καὶ δρόμος ἀπὸ φτερά γεμίζει,
Κι' ἀκούεται ἀντίτρα μεγάλη καὶ κακό.
'Εδῶ σπαθιά γυαλίζουν, ἐκείθε τρικαντά,
Κι' ἕνας πατεῖ τὸν ἄλλο, σκουντελιέται καὶ σκουντᾷ.

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
'Ραπατά τατούμ! ραπατιμ τατά!
Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
Τράκα τράκα τρούκ! μπου μπου μπου! φσσ φσσ...!

Γροθιαῖς ἀπὸ 'δῶ κάτω, φωναῖς ἀπὸ 'κει πέρα,
Τουφέκι καὶ ταμπούρο, κανόνι καὶ παντιέρα.
Τὸ φύλλον τὸ ὠραῖον ἀνθίζει στὰ μπαλκόνια,
Κι' ἀδιάκοπα λοργιάρει τόσα χρυσᾶ γαλόνια.
'Εξύπνησε τὸ ἔθνος, ἐγέμισε ζωὴ,
Κι' ἀκούς 'στὸ ζύπνημά του ἀνάμικτη βοή.

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
'Ραπατά τατούμ! ραπατιμ τατά!
Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
Τράκα τράκα τρούκ! μπου μπου μπου! φσσ φσσ...!

Μὰ νά 'ἀπ' τὸ Παλάτι γιὰ 'δέτε τί φουσατά
Μὲ φόρα κατεβαίνουν 'στὸ δρόμο τοῦ 'Ερμη!
Τί ἀμαξιαῖς! τί λούσο! τί ἄλογα βαρβάτα!
Φοροῦν 'στ' αὐτὰ κὸρδῆλαις καὶ τρέχουνε μ' ὄρμη.
'Ὀ! ὦ! χρυσοὶ λακέδες! κυρίαῖς τῆς τιμῆς!
Λοιπὸν, ἀδέρφια, ζήτω ἄς σκουζούμεε κι' ἐμεῖς.

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
'Ραπατά τατούμ! ραπατιμ τατά!
Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
Τράκα τράκα τρούκ! μπου μπου μπου! φσσ φσσ...!

Σταθῆτε, βρέ . . . περνάει ὁ πρέσβυς τῆς 'Ρωσσίας . . .
Μᾶς ἔκαμαν οἱ 'Ρῶσοι πολλὰς εὐεργεσίας.
'Ἡ Αὐτοκράτειρά των, ποῦ 'λέγαν Κατερίνα,
Μᾶς ἔχει βοηθήσει 'στὰ πρῶτα χρόνια 'κεινα.
Λοιπὸν τί χάσκετ' ἔτσι μὲ στόμα ἀνοικτό; . . .
Ζήτω καὶ εἰς τοὺς 'Ρώσσους, μὰ ζήτω τραντακτό.

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
'Ραπατά τατούμ! ραπατιμ τατά!
Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
Τράκα τράκα τρούκ! μπου μπου! φσσ φσσ...!

Μὰ νά καὶ τῆς Γαλλίας ὁ πρέσβυς . . . γιὰ τοὺς Γάλλους
Δὲν εἰμπορεῖ κανένας λόγος νά 'πῆ κακό . . .
Αὐτοὶ θεὸ νά μᾶς κάμουν καμμιὰ φορὰ μεγάλους,
Καὶ θεὸ νά γίνῃ πάλι τὸ ἔθνος κλασικό.
Φόρα λοιπὸν καππέλα, καὶ ὄλοι μὲ καρδιά,
'εΖήτω τοῦ Γαλλοπρέσβυς φωνάζετε, παιδιά!

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
'Ραπατά τατούμ! ραπατιμ τατά!
Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
Τράκα τράκα τρούκ! μπου μπου μπου! φσσ φσσ...!

"Ω! ω! νά κι' ὁ Ἑγγλέζος! . . . αὐτὸς δὴ θὰ μᾶς σώσῃ!
 Ἐμπρός εἰς τοὺς Ἑγγλέζους εἶναι μὴδὲν οἱ Ῥώσοι.
 Ὁ Βήκονσφηλδ δὲν εἶπε κι' ἐκεῖ 'στὸ Βερολίνον
 Ἡὼς ἔχει πλατὴ μέλλον τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων;
 Ἴσως αὐτὸς μᾶς δώσῃ τῆς Πόλις τὰ κλειδιά! . . .
 Λοιπὸν καὶ τοῦ Ἑγγλέζου ζήτω του, βρὲ παιδιά."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά! τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού μπού! φσσ φσσ...!"

"Ω! νά κι' ὁ Κουμουνδούρος 'στὴ μέση μὲ καμάρι,
 Ἴστά χεῖλινα του πλανεῖται χαμόγελο γλυκό...
 Καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμα χρυσουτοῦμε ἴλιγη χάρι'
 Τοῦλάχιστον μᾶς ἴπῃε ἕως 'στὸ Δομοκό.
 Κι' αὐτὸς γιὰ τὴν πατρίδα ἰδρόνει καὶ πονεῖ...
 Λοιπὸν τοῦ Κουμουνδούρου Ζήτω μὲ μιὰ φωνή."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού! φσσ φσσ...!"

"Ω! ω! καὶ ὁ Κολάος... ἰδὼ κι' ἐκεῖθε βλέπει,
 Καὶ ἔχει τοὺς σταυροὺς του κρυμμένους μὲς 'στὴν τσέπη.
 Φοράει τὰ παλιὰ του, σὰν πρῶτα δὲν κουνεῖται,
 Καὶ εἰς τὸ πρόσωπό του ἡ λύπη ζωγραφεῖται.
 Καὶ τοῦτος γιὰ τὸ ἔθνος δὲν ἔμεινε ἀργός...
 Ζήτω καὶ τοῦ Κολάου, κι' ἄς μὴν ᾔν' ὑπουργός."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού μπού! φσσ φσσ...!"

Μὰ νά καὶ ὁ Τρικούπης μὲ ὕφος διπλωμάτη
 Χαρὰ καὶ λούσο ὅλος προβάλλει 'στὸ σωρό...!
 Κατήργησε καὶ τοῦτος 'στὸ ἔθνος τὴν δεκάτη,
 Καὶ φόρο εἰς τὰ βώδια ἐπέβαλε γερό.
 Μὲ τοῦτον δίχως ἄλλο θὰ ἴδοιμε προκοπή...
 Ζήτω καὶ τοῦ Τρικούπη καθένας ἄς εἰπῇ."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού μπού! φσσ φσσ...!"

Ἄλλὰ ἐκεῖ γιὰ ἴδετε ἓνα μικρὸ ποδάρι . . .
 Εἶναι γυναίκα πόδι! . . . τί γάρμπο καὶ τί χάρι!
 Μωρὲ, μὰ λὲς καὶ εἶναι χυμένο σὲ καλοῦπι . . .
 Τὸ βλέπω καὶ ξεχνῶ τὰ βώδια τοῦ Τρικούπη.
 Μὰ σ' ἓνα τέτοιον πόδι, Πανέλληνες, χυτὸ
 Ἄξιζοι ἓνα ζήτω . . . Ζήτω λοιπὸν κι' αὐτό."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ! τραρά! τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού μπού! φσσ φσσ...!"

Ἐτέλειωσ' ἡ παράτα . . . ἐπλάκωσε τὸ βράδυ.
 Καὶ δευτέρα παράτα ντακάπο ἀρχινᾷ! . . .
 Πῶ! πῶ! κερὶ, φανάρι, καντύλια δίχως λάδι . . .
 Φωτοχυσία τέτοια ποῖος εἶδε πουθενά;
 Πανήγυρις τῶν ἁγία κι' ἔθνικῆ!
 Μ' ἀκούσετε . . . ἀκόμη κτυπᾷ ἡ μουσικῆ."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ! Τραρά! τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού μπού! φσσ φσσ...!"

Νά! νά! μυρσίναις, δάφναις καὶ κάντρα σκονισμένα...
 Οἱ σύλλογοι γιορτάζουν γιὰ τὸ Βίκοσινα,
 Καὶ ἔρισκουν πῶς μᾶς φράζουν τὸν δρόμο τὰ σουρτοῦκα...
 Νά! δὰ καὶ μιὰ βουκέτα... νά! νά! καὶ τρακατροῦκα...
 Ἐ! Ἐ! τῆς τρακατροῦκας Ζήτω, μωρὲ παιδιά...
 Γλεντίσαμε ὥραϊα καὶ τούτη τὴ βραδύα."

Μπάμπα μπάμπα μπούμ! τζούμ τραρά τρατά!
 Ῥαπατὰ τατούμ! Ῥαπατίμ τατά!
 Χράπα χράπα, γκούπ! πλάν πλάν πλάν! τζσσ τζσσ...!
 Τράκα τράκα τρούκ! μπού μπού μπού! φσσ φσσ...!"

Souris.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»
 ἐκδοθήσεται ΔΙΗΛΟΥΝ τὴν Κυριακὴν, πε-
 ριέχον καὶ πολιτικὴν κωμωδίαν :

ΟΙ ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ἐπίσης ἀγόρευσις τοῦ φίλου μας Θ. Κολο-
 κωτρώνη :

ΠΕΡΙ ΧΕΙΡΑΦΕΣΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μεγαλειότερος ρεζιλευμὸς ἔθνικῆς ἐορτῆς ἀπὸ τὰς κρεμα-
 σμένες προχθὲς ὡς καλήσπανα ἐκ τῶν διαφόρων οἰκιῶν
 καὶ ξενοδοχείων σημαίας δὲν ἠδύνατο νὰ γίνη. Ἀφίνομεν
 τὸ διεθνὲς αὐτῶν, ὑπερ ἧτο ὕβρις εἰς τὴν ἐορτὴν, ἀλλ' ἦσαν
 πόσον παμπάλαια, ξεσχισμένοι, χολεριασμένοι, ὥστε εἰς
 οὐδὲν ἄλλο ἐγρησήμεον ἢ νὰ μᾶς κρύψουν κάποτε τῆς εὐ-
 μορφαις τῶν ἐξωστῶν.
 Νομίζομεν ὅτι ἡ ἀστυνομία, ἐπειδὴ εἶχον κρεμασθῆ ἀπὸ
 τῆς προτεραίας, ἠδύνατο νὰ τὰς ξεκρεμάσῃ ὄλας."

Τὰ χρυσᾶ οἱ εὐέλπιδες πρώτην ἐφέτος φορὰν παρηγ-
 κωνίσθησαν πέραν πολὺ πέραν, τῆς πλατείας τοῦ Συντάγ-
 ματος, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐκόσμου, κάτω αὐτοὶ καὶ ἄνω
 τὰ μπαλκόνια μὲ τὰς νύμφας των.
 Τί νὰ γίνη, εἶχαν τύχη ἐφέτος τὰ καλδιρίμια τῆς Μη-
 τροπόλεως."

Μία ἰδέα! Ἀφοῦ παρουσιάζονται εἰς τὴν παράταν ὁ
 Σταυλάρχης, ὁ ἀρχιτρίκλιος καὶ κάποιος γραμματικὸς μὲ
 τρικαντὸ καὶ αὐτὸς, διατί νὰ μὴ παρατάρουν καὶ ὁ ἀρχι-
 μάγειρος καὶ ὁ ὑπομάγειρος καὶ ὄλον τὸ σῶμα τῶν μαρι-
 τονιῶν τῆς αὐλῆς.
 Τὸ θέαμα τοιαύτης βασιλικῆς παρατάξεως δὲν θὰ ἦνοιγε
 περισσώτερον τὴν ὄρεξιν—τοῦ νὰ τὰ φάγῃ κανεὶς ὄλα αὐτὰ
 τὰ πράγματα ;

Ὁ Μητροπολίτης εἶχεν ἀποπειραθῆ μετὰ τὴν δοξολογίαν
 ζητωκραυγὰς, ἀλλ' εἶπε ζήτ... ζήτ... καὶ ἐκόλλησεν εἰς τὸ
 ζήτ... μὴ δυνηθεὶς νὰ προχωρήσῃ παραπάνω."

Εἰς ἓν μπαλκόνι παρὰ τὴν Μητρόπολιν ἦσαν ἐκτεθειμένοι
 δύο γαλατόπηται, αἱ ὁποῖαι μπορούσαν νὰ θρέψουν ἑπτα-
 κισχιλίαι ψυχὰς, ὡς οἱ θαυματουργοὶ ἑπτὰ ἄρτοι τοῦ Ἰησοῦ."

Ἄλλ' εἰς ἄλλο μπαλκόνι τῆς Ὁδοῦ Ἐρμοῦ ἦτο μία παν
 σέληνος τὴν ὁποίαν μόνον Ῥαφαὴλ γραφίς ἠδύνατο νὰ γεν-
 νήσῃ . . . ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Ἄλλ' αὐτὴ ἦτο ζωντανὴ καὶ
 τὴν ἐβλέπομεν καὶ μᾶς ἐβλεπε μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους, οἵ-
 τινες τρώγουν, τρώγουν, τρώγουν, ἐνῶ τὰ κάλλη τῆς κο-
 ραίτης αὐτῆς τρώγονται, τρώγονται, τρώγονται."

Μεταξὺ δύο Ἑπτανησίων :
 — Γιὰτί τόση καθαλαρία φέτος ;
 — Τὴν ἔφερε ὁ Σταμούλης, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ μᾶρς τοῦ
 Ῥοδοθεάτου, ποῦ τῶχει ἀφιερωμένο σ' τὰ ἄλογα."

Πρώτην φορὰν προχθὲς εἶδομεν καθ' ὄλην αὐτῆς τὴν ἐκ-
 τασιν τὴν ἀηδία τῆς ψευδοθιόσεως τῶν γυναικῶν. Ἡ
 ἀηδία αὐτὴ ἐπιπολάζει εἰς τὴν κατωτέραν καὶ μέσην κυ-
 βίως τάξιν.
 Εἶναι ὅτι ἐμετικὸν ἢ τεχνητὴ αὐτὴ πορφύρωσις καὶ ἐπί-
 τριψις τῶν παρειῶν, ἧτις καὶ τὰς καλὰς ἀσχημίζει, ἀλλὰ
 κυρίως τὰς ἀσχημους ποιεῖ τέρατα."

Κύριε Λάτα, δὲν ἀφίνεις τὸν Δάρβιν ἠσυχον καὶ δὲν μᾶς
 ἔμιλεις περὶ ψιμμουθίου καὶ δὲν συμμαζεύεται ;

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Παρασκευῆς ἔκ τινος παραθύ-
 ρου τῆς Βουλῆς ἀνωθεν τῆς ἀριστερᾶς ἔπνεε σφοδρὸν ἀέρος
 ρεῦμα.
 Ὁ κ. Κουμουνδούρος καθήμενος ἐκεῖ που ἔφυγε μὴ κρυ-
 λογήσῃ.
 — Ἐ! λέγει ὁ Ῥάλλης, ὀκτῶ χρόνια τὸ ὑποφέραμε
 ἐμεῖς ἐκεῖνο τὸ μποροβόρι. Γιὰ δοκιμάστε καὶ σεῖς λιγάκι."

Καὶ μίαν εὐφυῆν τοῦ κ. Πετσάλη :
 Ὁ ἀγορητὴς Ζηνόπουλος ὠνόμαζε περιεργὸν τὸν σχημα-
 τισμὸν τῆς κυβερνήσεως.
 — Νὰ δοῦμε, λέγει ὁ τομεὺς Πετσάλης, τί θὰ εἶναι ἡ
 δική σας ἢ κυβερνήσις, ἢ μωσαϊκῆ !

Καὶ ἓν ἐπίθετον τοῦ μακαρίτου Ἀριστοφάνους διὰ τὸν
 κ. Μπένην : Ῥινεγκαταπήξιγένειος.
 Εἶναι ὀλίγω κοντότερον ἀπὸ τὴν μύτην του."

Ἀνεδείχθη πλέον ὁ πιλοπόλης τῆς ὁδοῦ Διόλου κ. Κα-
 τοίμπαλης ὁ καλλίτερος διοργανωτὴς συλλογικῶν ἐπιδεί-
 ξεων.

Ὁ πρακτικώτατος καὶ ἀνθῶν Ἑμποροβιομηχανικὸς Σύλ-
 λογος ἦτο τὸ κέττρον τῆς νυκτερινῆς ζωῆς τῆς ἔθνικῆς μας
 Ἑορτῆς.

Ὅλα ἦσαν πολυτελῆ, γενναῖα (Κατοίμπαλης δωρητῆς!)
 μελωδικὰ (Μηλιαρέσης!) πολυπληθῆ, κόμικα, καλλιτεχνικά.
 Ὁ ῥήτωρ τῆς ἡμέρας ἦτο ὁ εὐφραδῆς κ. Φρεαρίτης, φι-
 λοπόλεμος.

Ἐπρεπε ὄλα νὰ κωμωδηθοῦν καὶ ὁ πολεμικὸς ὄργανός
 ν' ἀντιπροσωπευθῆ ὑπὸ τῆς φεαρίτης τοῦ κ. Φρεαρίτου."

Ὁ κ. Κατοίμπαλης ὡς πρόεδρος τοῦ Συλλόγου θὰ ἔκαμε
 τρισχιλίαι προσκλήσεις εἰς αἰθουσαν χωρητικώτατες μὲτρί-
 διακοσίων ἀνθρώπων.

Ἐλησθῆναι μόνον τοὺς δημοσιογράφους, ἀντι τούτων
 ὅμως ἐνθυμήθη νὰ προσκαλέσῃ τὴν Μεγάλην Κυρίαν τῆς
 Τιμῆς καὶ τὸν κ. Καλλίνσκην. Ὡς γνωστὸν τὸ σύνθημα τοῦ
 πιλοπόλου τῆς ὁδοῦ Διόλου εἶναι : αὐτὴ καὶ δημοκρατία."

Αἱ κακαὶ γλώσσαί λέγουσιν ὅτι ἐκ τοῦ κονδυλλίου τῆς δη-
 μασίου ἀσφαλείας ἐπληρώθησαν καὶ τινων ἰσχυρῶν τῆς ἡ-
 μέρας (τῆς κουμουνδουρικῆς ἡμέρας) μαϊτρέσσαί.

Ἴσως ἐπληρόνοντο ἰατροὶ ὅπως τὰς ἐπισκέπτωνται ἵνα
 δικαιολογηθῆ ὁ τίτλος τοῦ κονδυλλίου δημοσίου ἀσφαλείας."

Ἐσχάτως ἦλθε καὶ ἀπῆλθεν ὀδοντοῦατρός ἐξ Ἑβρώπης
 ὅπως καθάρσις τοῦ ὀδόντας ἐνὸς ἰσχυροῦ. Λέγεται ὅτι ἀνα-
 λύσας τὰ προϊόντα τῆς τετηδόνος εὔρε πολλὰ δάγρια, ὅμοια
 πρὸς ὅσα ἀνακαλύπτει ὁ ὀδοντοῦατρός Ἀγάβης εἰς τὴν
 σιαγόνα τοῦ κ. Τσιγγροῦ."

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝ

τοὺς ἐργάτας τῶν τυπογραφείων νὰ μὴ κλονισθῶσιν ἐν τῇ ὥρᾳ ἀποφάσει ἣν ἔλαβον τοῦ νὰ μὴν ἐργάζωνται τὴν Κυριακὴν, διότι τρεῖς ἢ τέσσαρες συντεχνίται τῶν θὰ ζητήσωσιν ὡς οἱ Ἑβραῖοι οἱ σκυλλεύοντες τοὺς νεκροὺς ἐν ταῖς μάχαις νὰ ἐκμεταλλεῦθωσι τὸ μέτρον αὐτὸ διὰ νὰ ἐξασκοῦν ἐργατικὸν μονοπώλιον τὴν Κυριακὴν. Τοὺς τοιούτους δύνανται νὰ τοὺς ἀναγκάσωσι καὶ θέλοντες νὰ μὴ δύνανται νὰ προδίδωσι τὸ γενικὸν συμφέρον, ἐὰν πείσωσι τοὺς καταστηματάρχας οἵτινες προσεχώρησαν εἰς τὴν αἴτησιν τῶν ἐργατῶν νὰ δηλώσωσιν ὅτι οὐδέποτε θέλουν τοῖς δώσει ἐργασίαν. Ἀφίνομεν ὅτι θὰ γίνωσι σιγχαντοὶ εἰς ὅλους καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτὴ τιμωρία θὰ τοὺς συντίσῃ.

Δὲν ἐνοήσαμεν ὅμως διόλου διατὶ ἡ Ἐφημερίς, καίτοι φαινομένη ὅτι συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως τῶν ἐργατῶν ἔξαρτᾶ ἐν τούτοις τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀξιώσεως ταύτης ἀπὸ μυρίων δυσκολιῶν, ὡσανεὶ ἦτο ἡ Υ. Πύλη, οἱ δὲ ἐργάται ἀντιπροσώπευον τὴν Ἑλλάδα, ἐξαιτουμένην ἐπὶ τῇ βράσει τῶν δικαίων τῆς τῆν Ἡπειροθεσσαλίαν.

Πρέπει, λέγει, νὰ λάβῃ γενικὴν δῆλωσιν ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῇ ἐργάτης τὴν Κυριακὴν καὶ τότε μόνον δύνανται νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τῶν ἐργατῶν.

Μὲ τοιαύτην γλώσσαν διαβεβαιούμεν τὴν Ἐφημερίδα ὅτι πάντοτε θὰ εὐρεθῶν ἐργάται τὴν Κυριακὴν δι' αὐτὴν, μεθ' ὅλα τὰ χρυσὰ τῆς λόγια ὅτι συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως τῶν ἐργατῶν.

Οἱ δημοσιογράφοι ὄφειλον νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικουρίαν τῶν ἐργατῶν καὶ ἡ Ἐφημερίς, καθὰ πρώτη ἐν Ἀθήναις ἐφημερίς ἥτις ἐθεθήλωσε τὴν Κυριακὴν τῶν ἐργατῶν, ἀντὶ νὰ ζητῇ ἔγγραφον αὐτῶν ὄφειλεν ἀπ' ἐναντίας αὐτῆ νὰ προκαλέσῃ ἔγγραφον τῶν δημοσιογράφων, δηλοῦντων ὅτι ἀπὸ τοῦδε δὲν ἐκδίδουσι φύλλα τὴν Δευτέραν.

Ἄλλ' ἂν εἶναι βεβαία ἡ Ἐφημερίς ὅτι οἱ ἐργάται θὰ ὑπερισχύουσιν. Ἄν αὐτὴ νομίζῃ ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐργασία δὲν πρέπει νὰ διακόπτηται, μὴ αἰσθανομένη ποία βλάβη ἐνεκα τούτου προσγίνεται εἰς τὸν ἐγκεφαλικὸν ὀργανισμόν, οἱ ἐργάται ἐν τούτοις φρονοῦσιν ὅτι ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐργασία οὔτε κἀνεὸς Γκαίτε εἶναι, οὔτε κἀνεὸς Δάρβιν, οὔτε κἀνεὸς Σολομοῦ διὰ νὰ θυσιάσωσιν εἰς αὐτὴν τὸ κέφι καὶ τὴν υγιάν των.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἡ Ἀθηναία δέσποινα Π*** δὲν εἶναι καλὰ εἰς τὴν υγιάν της, ἂν δὲν ὑβρίζῃ διαρκῶς τὴν ὑπερέτριά της.

Ἡ ὑπερέτρια ἐπὶ τέλους ἀποκάμνει. Ζητεῖ νὰ φύγῃ καὶ ἐρωτωμένη λέγει:

— Τί νὰ σὲ πῶ, κυρά, μπούχτισα ἀπὸ βρισίδι.

Ἄλλ' ἡ δέσποινα ἥτις δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν χάσῃ:

— Τί σοῦ δίνω, τῇ λέγει, 25 φράγκα; Θὰ σοῦ δώσω 35 τὸν μῆνα καὶ θὰ σὲ βρίζω.

Ἡ ὑπερέτρια ἐδέχθη ἐλπίζουσα καὶ εἰς νέον ἀκόμη ὕψωμόν τοῦ μισθοῦ της.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΡΕΞΑΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΪΦΑΡΤ.

Ὅλα τὰ ὠραία εἶδη τοῦ πασιγνώστου Καταστήματος τῆς Ὀδοῦ Ἑρμοῦ πωλοῦνται εἰς σχετικῶς μετρίας τιμὰς ἐνεκα τῆς προσεχοῦς μετακομισεῶς του εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κυρίου **Χρήστου Γ. Δρακοπούλου**, κειμένην ἐπὶ τῶν Ὀδῶν Ἑρμοῦ, Βουλῆς καὶ Πετράκη, (ἀριθ. 20)

ΜΟΝΟΝ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΔΑΠΟΛΑ

ΕΝ ΣΥΡΩ.

ΕΙΔΗ ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ.

Μαστίχης, Βανίλιας, Ἄνθους, Ροδοχαράρεως, Λεμονίου, Πανάνας, Τζικολάτας, Μανδαρινίου, Τριανταφύλλου μετ' Ἀμυγδαλοῦ, Τριανταφύλλου μετὰ Κουκουναρίου, Φιστικίου μετὰ Βανίλιας, Βιόλας καὶ Πικραμυγδαλοῦ.

ΔΕΧΕΤΑΙ

τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων παραγγελιῶν
ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα τὸ φυλακτικόν τῆς ὠραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθρώπητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωματοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς ρλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονεικητός.

Παρά Κ. Ὀλυμπίω φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βᾶν ἔχον τὴν ἀρρικαν, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ ὄπλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγιείας.

Παρά Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.